

RAKVICKÝ ZPRAVOUĎAJ

č. 2/1991

UYDÁVÁ OBEENÍ RADA V RAKVICÍCH

Rakvičané, na slovíčko

... červnové Rakvice mají vždy příchůť hodů a kvetoucích vinohradů. Letos nás příroda zaskočila chladným jarem, vegetace je asi o tři týdny zpožděna a vinohrady budou v plném květu až v červenci. Ve sklepě to tedy nevypadá na kvalitu, ale snad bude aspoň ráj ve stodole.

Náš život je však především ovlivňován napětím a neustálými změnami ve společnosti. V obci přibývá soukromých podnikatelů a zemědělské družstvo stojí na dramatické křižovatce svého dalšího vývoje. Rozhoduje se o novém vedení a případně i o rozdělení družstva podle jednotlivých obcí. Lidé se při setkání baví o práci, nejistotách a bojí se, aby je nepotkala nezaměstnanost. Ještě bude asi dlouho trvat než si zvykne-
me na podmínky tržního způsobu života a hospodaření. V něm se otevírají velké šance pro schopné a silné. Každého občana by tržní podmínky měly vést k tomu, aby pracoval na sobě, aby plně využil svých schopností a aby neupadl do pasivity a neopolehal se jen na podporu státu. Tyto tvrdé konkurenční podmínky vedly ve svých důsledcích všechny současné vyspělé státy k prosperitě a efektivnímu hospodářství, které je schopno zajistit důstojnou životní úroveň všem občanům. Takže naše obavy by měly být jen dočasné. Většina občanů se však bojí toho, aby je živelný vývoj v přechodném období nezbláčil a aby se lepších časů v dohledné době dočkali.

Buďme tedy nenapravitelnými optimisty a hlavně - nezhoršujme si těžké období zbytečnými konflikty. Pěkné kulturní zážitky nám nejlépe pomohou překonat současné stresy a pod "májú" k tomu budeme mít všichni velkou příležitost...

REDAKČNÍ RADA

Naše obec v současných podmínkách

Tak jako v každé domácnosti, tak i v obecní radě a zastupitelstvu se přehodnocují možnosti, co lze pořídit, na co budeme mít. Je rovněž důležité připravit do budoucna projekty na akce potřebné pro naši obec. V současné době byl dokončen projekt na rekonstrukci vozovek "II. Uličky", spodní části "Nové ulice" a "Vinnarské". Projekt je vypracován tak, aby bylo možno postupovat po etapách podle finančních možností. Finančními prostředky musíme v první řadě zajistit provoz základní školy, aby nemuselo dojít k omezení vyučování (v historii školy již k tomu došlo - někteří školáci by se nezlobili).

V současné době pokračují práce na dostavbě školy. Je předpoklad k zintenzivnění stavební činnosti posílením stavební skupiny ZD Rakvice. Na čističce odpadních vod se pokračuje. Probíhá dodávka technologie na stavenišť. Zatím je vše v souladu s plánem. I když bude nutno zajistit další fin. prostředky na krytí zvýšených cen materiálu. Třeba bude v tomto případě pan Klaus mimořádně velkorysý.

Jsou také jiné potřebné akce. Chceme nakoupit dlažbu na chodníky, alespoň na část.

Nejen prací a starostmi je člověk živ. Další podnikatelé se chystají vstoupit na kolbiště podnikání, a ucházet se o přízeň veřejnosti nabízenými službami. Budeme jim vytvářet alespoň v začátcích únosné podmínky.

Také v oblasti kultury chceme vytvořit trvalejší základnu pro její rozvoj. Máme zájem o rozšíření hudební výuky o další nástroje. Děti by tak nemusely dojíždět do Břeclavi. Také výtvarná výuka by našla své adepty, včetně instalace keramické pece. Chceme pro tuto činnost zajistit rozšířené prostory. Je zde možnost adaptovat historickou budovu "Obecního domu". O tuto budovu svádíme v současnosti doslova boj s Okresním podnikem služeb. Jsme přesvědčeni, že se podaří prosadit veřejně prospěšnou věc, která by sloužila našim dětem. V tomto spoléháme i na pomoc občanů. Dětský hudební soubor zde opravdu chybí. Třeba nám na některých hodech v budoucnu zahraje.

OBECNÍ RADA

První kroky k ochraně naší krajiny

... vyjdeme za vesnici, procházíme známými místy kolem usku-
pení stromů a keřů. Jsou roztroušeny po katastru. Buď včleněny do
lánů polí, nebo tvoří již souvislejší porosty. Dále míváme příkopy,
tůně, jezírka, mokřadla a ostatní součásti přírody v okolí obce.

Jdeme (častěji jedeme) a nevnímáme je, jsme na ně zvyklí, že
tam prostě jsou. Až tu zpozorníme! Tady byly stromy - nejsou! Tady
byly keře - nejsou! Tady byla tůňka - není! Tady byl celý pás tů-
ní od "Lávky" po "Jezera" - není! Tady někde až dosahoval "Trní-
ček" - není! Ano je to skutečnost, co se tu stalo? ...

V katastru naší obce se provádí intenzivní zemědělská čin-
nost a také budování závlahových systémů. Tyto jsou prováděny pod-
le projektů, které byly vypracovány v době, kdy pohled na krajinu již
nebyl pohledem dnešním. Při zjištění této skutečnosti vyzval obec-
ní úřad firmy provádějící tyto práce na našem katastru k jednání.
Toto bylo uskutečněno za účasti Státní meliorační správy, Země-
dělských staveb, obce, včetně zastup. okresního úřadu - Ekologic-
kého referátu, myslivců a rybářů. Výsledkem jednání bylo zachovat
část "Trníčku" a jeho napojení na závlahový kanál včetně pobřežních
porostů s pevně vymezenými hranicemi této lokality. Obecní úřad
v Rakvicích požádal referát ekologie Okresního úřadu v Břeclavi
o "vyhlášení chráněných přírodních území". V katastru naší obce
se jedná o její jižní část.

Citujeme z textu této žádosti:

V katastru obce se řada územních lokalit, které jsou zbytkem
původního krajinného celku navazujícího na jižní lesy. Jsou to :
tůně a slepá ramena původního toku Dyje, travní porosty, vzrostlé
stromy atd., které tvoří charakteristickou část krajiny, ve které
se naše obec nachází. Jsou to tyto lokality: "Trníček", "Gejle",
"Květné jezero", "Holínková", "Frice", "Čapkovo jezero", celý systém
tůní a strouh v okolí lesa "Koza", přírodní porosty v okolí "Hlado-
vé cesty", strouha - propojující "Jezera - Fricek", travní po-
rosty v okolí "Gejlů" a "Friců" a dále ochrana všech porostů
v těchto lokalitách, jejichž seznam bude doložen. Žádáme do doby
rozhodnutí jejich ochranu.

Součástí řízení bylo i projití všech uvedených lokalit účastníky jednání. Zástupci ekol. referátu Okresního úřadu v Břeclavi byli velmi překvapeni množstvím přírodních útvarů, které se v této části katastru nacházejí. Přislíbili, že učiní urychleně potřebné kroky v tomto směru. Některé druhy rostlin a živočichů, které se zde nacházejí již jinde nenajdeme. Tyto lokality by byly zařazeny a klasifikovány jako genetické základny. Pomohly by totiž znovu oživit tyto druhy v oblastech, kde se dříve nacházely a už nenávratně vyhynuly.

Ano, je to krása kolem, které jsme dosud chodili a neviděli jí. Je to poklad, jehož hodnotu jsme do nedávna nedocenili. A každá cenná věc se musí chránit, pro nás, pro budoucí generace.

OBECNÍ ÚŘAD

ooo. 000 ooo

P ř í s p ě v k y p ó l i t i c k ý c h a s p o l e č e n s k ý c h u s k u p e n í

Občanská demokratická strana

Od listopadu 1989 se v naší společnosti změnilo mnoho. Ještě více práce je však před námi. Aby se změny v naší společnosti podařily, bude potřeba vynaložit mnoho úsilí a obětí, a to i proto, že máme mnoho problémů. Řada z nich byla způsobena váhavostí a roztržitostí názorů Občanského fóra. Např. nedůsledný postup proti hluboce zakořeněným mocenským strukturám, ve většině vedoucích hospodářských funkcích komunisté. Důsledky těchto chyb teď pociťujeme na každém kroku. Tyto i další problémy vedly k rozdělení OF na dvě části. Jedna část je Občanské hnutí - OH. je orientováno vlevo od středu, a jak ukázalo hlasování v parlamentech, v mnoha případech hlasovali shodně s poslanci KSČM.

Druhou částí, která vznikla z OF je Občanská demokratická strana - ODS. Její orientace jasně vyplývá z programového prohlášení ODS. Parlamentní demokracie, tržní hospodářství založené na soukromém vlastnictví, jasné distancování se od komunistické ideologie a reformního komunismu. To znamená pravá orientace.

PRŮMĚNY...

Hody před 115 lety

Psal se rok 1876. To ještě stál obecní dům na místě dnešního dětského hřiště dolní školy a budovy obecního úřadu. V tomto obecním domě byl tenkrát obecní hostinec, řeznictví, kovárna, býkovna a také obecní šatlavy.

V roce 1876, v němž chci psát o letních hodech, došlo v Rakvicích k událostem, které ovlivnily slavnostnost hodů. Tehdy stál v čele obce starosta Josef Hajda. O něm jeho pamětníci uváděli, že postavou a vystupováním se podobal nějakému šlechtici. Neuměl však hospodařit se jměním obecním, tím méně s vlastním. Nezůstaly prý po něm ani kalhoty a jeho statek "přišel na buben."

V tomto roce dala obec rozdělit mezi rolníky obecní pastviny na ornou půdu ve výměře 540 jiter, tj. dnešních asi 86 hektarů. Obec také pronajala Lichtenštejnovi na 40 let honitbu na rakvičských polích a lukách za 8 tisíc zlatých, které kníže zaplatil obci předem. Také obecní vinice byly v předchozím roce štědré, takže obecní sklep byl dostatečně zásoben. Předpoklady pro slavnostní letní hody byly tedy víc než dobré. Pan starosta se mohl před chásou blýsknout.

Když přišel červen a s ním příprava hodů, chasa ožila. Začala s přípravou hodů, hodů svatojánských nebo nazývaných také salátové. Císařské hody, dříve v Rakvicích slavené, byly již v roce 1858 zrušeny.

Příprava hodů začala čtrnáct dní před hody zahráváním hodů v obecní hospodě. Večer byli voleni stárce. V roce 1876 byli voleni jen dva stárce. Chasa si je zvolila a určila, kdo z nich bude prvním stárkem a kdo druhým. Stárce byli na to, aby pak celý rok ří-

dili rakvickou chasu. Říkalo se, že když jsou dobří stárci, je i chasa v pořádku. Být starkem tenkrát byla veliká čest a vzpomínalo se na stárkovství i ve stáří.

Když byli stárci zvoleni, vybírali si stárky. Samozřejmě, že si každý vybral "tú svo". Musel si ji však "vyptat" od jejích

rodičů. Vyptávat stárky chodila se zvolenými stárky i ostatní chasa. Takové "ovádění" rodičů bylo někdy dlouhé. Vždyť být stárkou něco stálo. Nebylo to laciné. Stárka musela mít dvoje nové šaty, kotůč i nové gombíkové střevíce. Jen ke zhotovení kotouče, vedle umělých květin bylo třeba téměř 25 loktů (téměř 15 metrů) "širokých pantlí" a 4 lokte (více jak dva metry) "uzounkých pantlí." Oblečení stárky stálo asi 70 zlatých. Za to prý se mohl koupit celý tálek pole. Proto to ovádění, aby rodiče dali souhlas, aby jejich dcera byla

stárkou.

Také stárci museli mít nové šaty. Šaty - čamara, vesta a kalhoty byly z jedné látky, vysoké boty (holínky) a hůseňák. Žluté kalhoty nikdy nepatřily k rakvickému kroji, ani holínky nebyly zdobeny "střapci". Na nové "hůseňáky" dávaly stárky stárkům "stárkovské voničky." Voničky byly dělány z umělého kvítí "s guličkama a zrcadýlkama." Při jejich připínání na hůseňák musely být voničky "podloženy červenýma škrobenýma mašličkama". Stárci a stárky se od

ostatní chasy odlišovali tím, že měli jako symbol stárkovství připevněny na šatech hedvábné maľované široké "pantle."

Když byly stárky vyptány, bylo třeba zajistit muziku. Stárci v roce 1876 měli snadnou úľchu. Rakvice měly v té době domácí kapelu. Tato kapela hrávala nejen doma. Protože byla dobrá byla zvaná i do okolních vesnic. Jejím kapelníkem byl Martin Obhlídal z usedlosti č. 346. Hrával na sólovou křídlovku. Kapela však hrála i štrajch. To znamená, že její muzikanti ovládali i strunné nástroje. Štrajch se tenkrát hrával na hody večer.

Po zajištění muzikantů bylo třeba sehnat máju a potřebné větve na "les" pro muzikanty. Jelo se proto s velkou slávou pro máju " k pánovi" do lesa. Tak se říkalo fořtovi lichtenštejnského panství. V sobotu večer máju postavili před obecní hospodu. Eyla to "vysočajzná mája" s pěkným borkem na vršku." Na borek už v roce 1876 nedávali dva šátky, a to červený a bílý a pantle. Dali na něj "fány, bílé a červené a pantle." "Fány a pantle plápolaly v povětrů."

Dovezený písek chasa urovnala kolem máje, postavila pro muzikanty vyvýšené lešení a postavila kolem něho ze tří stran větve jako "les."

Už před tím museli stárci pozvat i chasu ze sousedních vesnic. Dělali do ústně nebo i písemně. Na hody samozřejmě zvali své hosty i jednotliví Rakvičané. Díky kobylské kronikářce Augustě Šebestové se dochovaly z Rakvic dvě takové pozvánky. Jednu psal Jiří Čebínský a jednu stárci. Lístkům, kterými byli zváni hodovní hosté se říkalo "karetky." První pozvánka zněla :

Milý příteli !

Jelikož náš obecní úřad svrhl starý hody, a nyní sú obnovený hody sv. Jana Křtitele, zvu tě, abys došel tuto nedělu.

Tvůj věrný Jiří Čebínský.

Pozvánka stárků zněla takto :

Blahoroční naši susedi !

Pozdravujem vás a zvem vás všeckých aji zvašima děvčatama na hody. Nestiňte se za nás a přitíte společně. Radostně vás očekávati budeme.

Stárci.

Nejen stárce, ale i stárky měly své povinnosti. Stárky např. musely při každém procesí ověňčovat korouhve. Musely také "vyparádit" kostel kvítím. Nejen to. Rodina první stárky musela v neděli uspořádat oběd pro oba stárky a muzikanty a v pondělí rodiče druhé stráky. Večeře pro muzikanty zajistila chasa v obecní hospodě z vyhraných peněz.

Na hodech v uvedeném roce připravila chasa taneční "plac" "na široko", sahal až k domu č. 16. To už byl jeho majitelem Josef Straka. Došel do Rakvic z Tvrdonic, když si tento dům s rillánem již dříve koupil od Kocourků.

Hodová neděle se probudila do slunečného rána. Vesničané a děti šli slavnostně odění do kostela na slavnostní zpívanou mši. Konsistorní rada František Millím měl k "farníkům" kázání o Janu Křtiteli z evangelia podle Lukáše. Pan regenschori, nadučitel Antonín Kubíček hrál na kůru tuto neděli slavnostněji. Zpěvákům zněly hlasy jásavěji i nadšeněji. Když skončila mše a nadešel čas hodového oběda, nesla se už celými Rakvicemi vůně pečených husí, kačen a koláčů.

Po odpoledním požehnání se chasa vyhrnula chvatně z kostela. Před obecním hostincem začala už vyhrávat muzika a tak zvat na hoďy. Na šenku čekala na chasu dvojka vína, kterou daroval pan starosta.

Nastal však čas, aby stárce s chasou za doprovodu muziky šli pro své stárky.

Mezitím se shromáždila děvčata i ctihodní páni radní a ženáci se svými ženami a hosty u obecní hospody. Vesnice tehdy nebyla velká. Proto čekání na páry stárků a stárek a celou jejich družinu netrvalo dlouho. Průvod se dostal brzy na "plac" a po obvyklých několika obejitích kolem máje zaujali muzikanti i ostatní své místa. Chasa zpívala a výskala stále.

Po vytroubení měli sólo oba páry stárků. Po nich pak už všichni začali tančit. Stárkům nastala povinnost "zavádět" své stárky starostovi, radním a dalším váženým občanům. Zavádění se neobešlo bez nutných talířků, na něž tito vážení občané dávali své peněžní dary a samozřejmě, že se neobešlo bez "zavdávání" dobrým vínkem. Byla sólo pro hosty i přespolní. Bylo plno zpěvu, veselí, cifrování. Vesele se popíjelo. V přestávkách mezi tancem chasa zpívala a při muzice cifrovala.

Po večeři pak došlo na tanec při štrajchu a opět velká "zavádka". Tenkrát bylo určeno, že zavádění hostů a vážených občanů do "kola" se musí dít jen při valčíku. Nebylo by slušné, aby hosté a páni radní museli křepčit při polce nebo vrtěné.

Na těchto hodech nebylo zanedbáváno ani pití vína i mimo zavádění. Pití bylo dost. Proto si na nich přišel na své i postihář a jeho úřední nástroje - "postiharské provazy". Svému účelu posloužily i obecní šatlavy. Tam našli své nedobrovolné útočiště ti, kterým víno rozpálilo krev. Došlo k pranicím. Ti nejžhavější si museli nechat zchládit rozpálenou krev na lavicích, které v šatlavách byly k tomu účelu k dispozici. Na tyto hody často vzpomínal a plamenně líčil jejich události ve svých osmdesáti letech stareček Jan Cabal z domu č. 100, který tyto hody zažil jako 16.letý jinoch.

Každé hody měly svoji slavnostnost. Ale takovou, jakou měly hody v roce 1876 prý mnozí dlouho nepamatovali. A dnes? Kde je družnost, nadšení, radostnost, slavnostní nálada dávných hodů. Vráť se hodům ještě někdy jejich kouzlo?

J. Utr. Hubert REŽNÝ

Rakvické osobnosti

Když byly v březnu 1939 obsazeny již dříve okleštěné České země a byl zřízen "Protektorát Böhmen und Mähren" a když na podzim téhož roku (1. září 1939) začala druhá světová válka napadením Polska fašistickým Německem, uzrála v Jaroslavu Hajdovi, synu drobného rakvického zemědělce myšlenka, že opustí svoji vlast. Rozhodl se pomáhat se zbraní v ruce osvobodit Československo od fašistické okupace. Nevěděl, že to bude největší válka v dějinách. Vždyť této války se zúčastnilo 48 národů. Bojovalo v ní 110 miliónů vojáků. Ztráty na lidských životech se odhadovaly na víc než 30 miliónů. Jaroslav Hajda se tedy rozhodl splnit svoji občanskou povinnost. Znal prohlášení našeho prvního prezidenta T.G. Masaryka, že "naši republiku je třeba bránit i zbraní." Proto na jaře 1940 opustil ilegálně svoji vlast. Věděl co ho čeká. Věděl o strastech, které ho potkají, o nekonečném strádání na cestě za svým cílem. Každý útěk tehdy znamenal vypjaté dobrodružství, kdo z koho, boj s nepředvídaným, lest bezbranného proti ozbrojené přesile, chytrost proti tuposti. Takový útěk přechasto znamenal závod se smrtí. Všichni, kdo utíkali za hranice riskovali, že když je chytanou čeká je sekera nebo koncentrační tábor. Nebylo snadné dostat se za hranice a vstoupit do nově se formujících čs. vojenských jednotek v zahraničí. A přece se k tomu odhodlal.

Jaroslav Hajda, stejně jako stovky našich občanů, po náležité přípravě a s vědomím všech důsledků se pustil přes Slovensko, Maďarsko, Jugoslávii na Střední východ, kde se formovaly i československé vojenské jednotky.

V létě 1940 však Itálie, věrná partnerka Německa, vypověděla Francii a Velké Británii válku. Tím se válka přenesla i do prostoru Středozemního moře. Proto musely být vojenské jednotky z Blízkého východu rychle přesunuty do Francie. Jaroslav Hajda s nimi. Byli umístěni v rybářském městečku Agde na jihu Francie. Tu se začala organizovat čsl. zahraniční armáda. Začátky byly velmi těžké. Nebyl dostatek moderních zbraní, nebyl ani dostatek nutné výstroje pro tuto armádu. Francie nebyla, stejně jako Velká Británie na válku připravena. Přesto v poměrně krátké době se podařilo z českoslo-

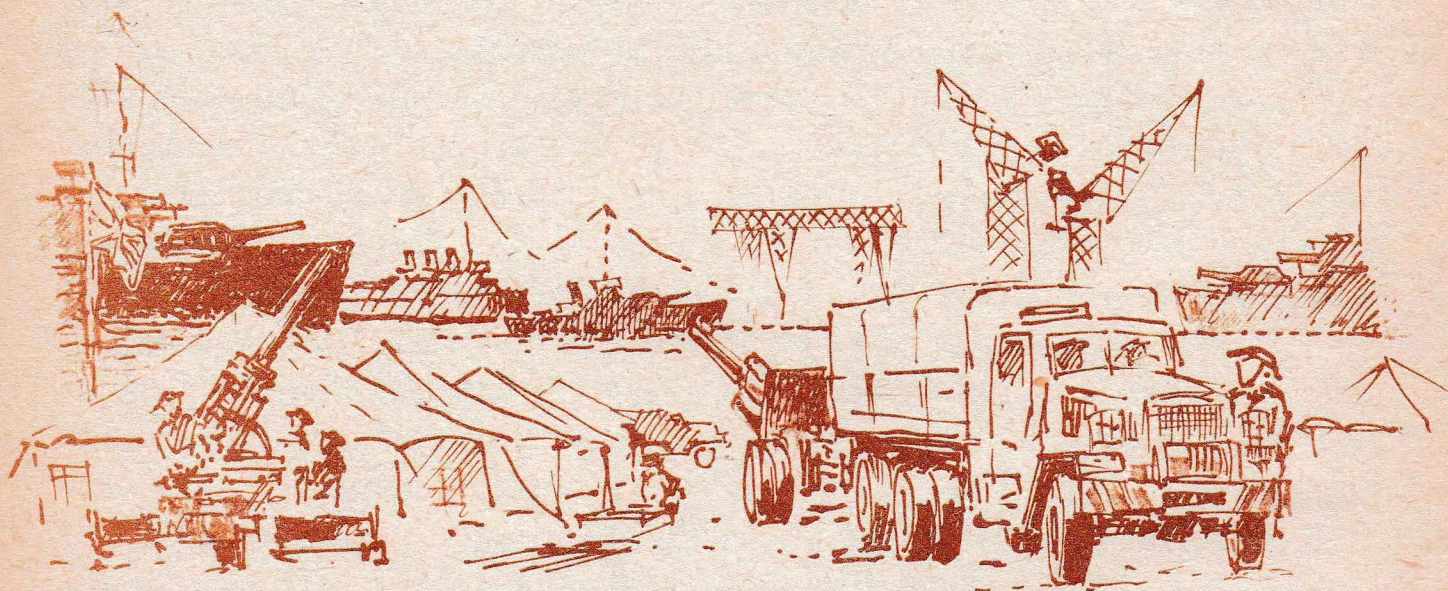
venských vojáků sestavit jednu divizi. Dva pěší pluky z této divize byly odeslány již 13. června 1940 na frontu. Jednotka, v níž byl Jaroslav Hajda, zaujala bojové postavení u městečka Coulommiers, které leží asi 50 km východně od Paříže. Mezi vojsky určenými k obraně Francie a německými vojsky byl pokud jde o početní stavy i výzbroj velký nepoměr. Generál Charles de Gaulle ve svých Vojenských pamětech výslovně uvádí: "Mezi francouzskými a německými vojsky je takový nepoměr sil, že nemáme už žádnou naději Němce alespoň na čas zastavit, natož zvítězit. Velení je zdrceno překvapivým útokem a už se nevzchopí."

Postavení čs. jednotky nebylo během bojů s Němci prolomeno. V souvislosti s celkovou situací na frontě bylo však uloženo i čs. jednotkám ustupovat. Tento ústup se konal za stálého bojového styku s nepřítelem. K tvrdým bojům došlo u města Montereau na řece Seině a u města Gien na řece Loire asi 150 kilometrů jižně od Paříže.

Dne 23. června 1940 uzavřela Francie s Němci příměří v městečku Compiègne v severní Francii. Hitler zvolil toto město proto, že tam v roce 1918 muselo císařské Německo přiznat svoji kapitulaci. Hitler ve svém velikášství chtěl ukázat "svému národu", že podepsáním kapitulace Francií byla odčiněna německá hanba."

Mnoho odpovědných zástupců Francie s kapitulací nesouhlasilo. Vinili z porážky francouzskou vládu. V čele nespokojených se postavil generál Charles de Gaulle. Ten po dohodě s Velkou Británií přistoupil k formování vojsk pro boj proti Němcům v Anglii a Africe. V této souvislosti měly být z Francie odvezeny i československé jednotky. Jejich odsun, jak vzpomíná Jaroslav Hajda, měl být řízen přes město Limoge do města Bordeaux, kde měly být naloděny a odvezeny do Anglie. Zmatek, který ve Francii však zavládl a nedostatek vozidel způsobily, že odsun dvou tisíc čsl. mužů, mezi nimiž byl i Hajda, zůstalo opuštěno ve městě Narbonne v jižní Francii u Lviho zálivu (Golfe du Lion). Velení těchto jednotek se proto snažilo navázat spojení s čsl. vyslanectvím v Londýně. Toto sdělilo, že britská admirálita přislíbila pomoc. Když však uplynuly dva dny bez zprávy, velitelé čs. jednotek rozhodli, že tyto přejdou i s výzbrojí do Španělska, vzdáleného od Narbonne asi 100 km. Každý měl dvě možnosti. Buď přijmout rozhodnutí velitelů anebo opustit armádu. Uvážíme-li,

že ve Španělsku v té době fašistický generál Francisco Franko, který sice formálně zachovával neutralitu, ve skutečnosti však podporoval Berlín i Řím, byla morálka vojska podlomena a naděje, že všichni budou dál bojovat proti fašismu, byla pramalá. Když pesimismus vrcholil, došla přes Gibraltar zpráva, že na žádost prezidenta dr. Edvarda Beneše vypravila Britská admirálie egyptskou nákladní loď do francouzského přístavu Sète, vzdáleného jen 100 km od místa, kde čs. jednotka byla. Tato zpráva vrátila naději a morálka rázem výrazně vzrostla. Bylo třeba jednat rychle. Bylo totiž nebezpečí, že Němci zabrání odsunu čs. jednotek. Proto dostaly čs. jednotky rozkaz vojensky obsadit přístav u Sète, kde mělo dojít k naložení našich vojáků i s výzbrojí.

Nákladní loď, naložená uhlím, která nesla jméno Road el Faruk, přijela. Posádka čítala jen několik mužů. Za pomoci francouzských důstojníků bylo naložení Čechoslováků i zásob provedeno v rekordním čase. Loď byla nacpána. Každé místo obsazeno. Vojáci byli ubytováni i ve volných prostorách, určených na uskladnění uhlí. Polní kuchyně byly umístěny na palubě a sociální zařízení na bocích lodi nad mořem.

Zazněl hlas sirény. Pokyn k odplutí. Z mola zářavili důstojníci francouzské 23. divize. Jásavý pokřik čs. jednotky byl projevem loučení i díky. Maják symbol lovců neznámých cest byl našim jednotkám majákem naděje a jistoty. Poslední pozdrav dával i Raavičan

Jaroslav Hajda, dobrovolník. Na co všechno přitom myslel, na co vzpomínal, na co se těšil? Jedno jistě věděl. Vrátil se ještě jednou do Francie bojovat.

Po několikadenní plavbě přistál Road al Faruk v liverpoolském přístavu v Anglii. Pro čsl. vojáky byl zřízen vojenský výcvikový tábor v hrabství Cheshire. V tomto táboře byly umístěny čs. jednotky, které se nezúčastnily bojů ve Francii. Tyto prodělávaly základní výcvik. Ti, kdo prošli již boji ve Francii, byli začleněni do nové organizované pancéřové brigády. Jaroslav Hajda byl přidělen v rámci této brigády k Oddílu kanonů proti útočné vozbě (OKPUV).

Začaly problémy i tvrdá příprava na boje. Problémy dělala našim jednotkám neznalost angličtiny. Jaroslav Hajda to vyjádřil velmi stručně. Museli se přeškolit ze "sil vous pláit" na "Pleas" /plis/. České slovo "prosím" francouzsky a anglicky. Znamenalo to, že z usilovaného učení francouzsky se museli přeorientovat na učení se angličtině, při tvrdé vojenské činnosti. Tvrdá vojenská příprava spočívala v ovládnutí řízení motorových vozidel, ovládnutí útočných zbraní, v tvrdé fyzické přípravě atd.

Výzbroj pozemních vojsk anglické armády byla nedostatečná. Lehký kulomet, výrobek Zbrojovky Brno, jímž byla čsl. armáda vyzbrojena již před okupací Československa, byl dán v Anglii do výroby. Nesl jméno "Bren gun", česky "ohnivá puška".

Výcviční čs. letci byli ihned po příchozu do Anglie zařazeni k obraně proti německým náletům a pěší jednotky k obraně pobřeží. Námořní základna přístavu Harwich (přístav a mořské lázně v anglickém hrabství Essex), 50 km severovýchodně od Londýna a důležitý opěrný bod válečného loďstva byl řadu měsíců chráněn čsl. vojenskými jednotkami, v nichž byl i Hajda.

Po dlouhé a tvrdé přípravě a nekonečném čekání došlo konečně 6. června 1944 k invazi západních spojenců v Normandii v severní Francii. Jednotka Oddílu kanonů proti útočné vozbě se vylodila několik týdnů po hlavním náporu v Normandii. V té době čelní část spojeneckých bojových jednotek bojovala o francouzské město Le Havre zejména o samotný přístav a letiště, které byly důležitou základnou pro další postup spojeneckých vojsk. Sir Bernard Law Montgomery britský maršál, který řídil invazi obsazoval v tuhých bojích fran-

couzské a belgické území kolem kanálu La Manche. Čsl. jednotky, byla to čsl. samostatná obrněná brigáda, v počtu 6 000 mužů dostaly za úkol držet v obklíčení přístav a město Dunkergue, v němž byly umístěny německé jednotky v počtu asi 55 000 mužů dobře ozbrojených. Jaroslav Hajda byl zástupcem velitele baterie, to je palební jednotky dělostřelectva o více četách děl. V bojích, které byly sváděny s německými jednotkami u Dunkerque, byly u čsl. jednotek vážné ztráty na životech a byla řada zraněných.

Němci pod tlakem spojeneckých jednotek ustupovali. Při svém ústupu se pokusili ještě o odpor (prosinec 1944 - leden 1945) v ardenském lese (vysoká vrchovina v jihovýchodní Belgii, Lucembursku a Severní Francii) a přinutit spojence k separátnímu míru. Dne 8. května 1945 došlo k bezpodmínečné kapitulaci Německa.

Skončila válka. Čsl. jednotky nastoupily v rámci 22. vojenského sboru americké armády (USAarmy) cestu domů a 21. května 1945 překročily naše hranice. S nimi Jaroslav Hajda ozdobený válečným křížem, Medailí za chrabrost, Vojenskou pamětní medailí se štítem F - VB, Vojenskou medailí za zásluhy I. stupně a konečně Bronz star medal (medaile bronzová hvězda), udělenou jménem prezidenta USA F.D. Roosewelta. Touto medailí byl Jaroslav Hajda dekorován na Staroměstském náměstí v Praze generálmajorem Harmonem, velitelem 22. sboru americké armády. Opustil čs. armádu 29. září 1945 v hodnosti štábního rotmistra ženijního vojska.

A začal mu úspěšný civilní život. Ten však trval do začátku roku 1948, kdy znovu ilegálně musel opustit vlast z obavy před zatčením a hledat nový život v zámorí. To bylo další jeho anebaze.

Teprve v roce 1990 se mohl přijet podívat do Československa a navštívit svoji rodnou obec. Dožil se toho, v co už téměř nevěřil. Nenašel však chaloupku v zapadlé uličce, v níž se narodil, nenašel akát, pod nímž si hrával. Nenašel ani mnohé z těch, kteří s ním udržovali i v dobách zlých písemný styk a na něž tak často a rád vzpomínal. Vrátil se podívat domů nepoznán. Jen pár přátel mu stisklo ruku. Radost i smutek měl přitom v srdci. "A přece na Rakvice vždy budu s hrdostí moravského slováka, na své rodiště, vzpomínat," prohlásil.

JUDr. Hubert REŽNÍ

Psí hody

Lidi zlatí, když si zpomenu na hody před druhú válkú, aj slzy se mně do očí vevalijú. Groša, v kapci nebylo po celý rok, ale na hody se musely sehnat za každú cenu. Jednú sem jel do susední dědiny na hody a v kapci sem měl stovku. To bylo hodně peněz tenkrát. Cestú sem si představoval jak se poměju, jakej budu pán a před muzikú jak se ukážu, ale po hodině sem jel dom jak spráskanej pes. Šel sem tancovat první kúsek. Pěknú děvčicu sem si vybral, enom sem se parkrát otočil a stárek vyhlásil sólo. Muzika zahrála a stárek hned ke mně. Vína nalil, zavískal a než sem stačil říct, že chcu z tej stovky zpátky zaklapl ju pod talířek a bral se pryč. Bez peněz do hospody nelez, tak sem jel holej k domovu. V břichu vrzalo a jazyk se lepil na patro. To je ponaučení, říkal sem si, ale člověk míní, život mění.

Rok uběhl, práce nebylo, peněz už vůbec né, tož došel můj vrstevnik Jožo s nápadem it na hody zas do susední dědiny. Nejprv sem nechcel, ale žalúdek mě donutil. "V každým baráku je na hody jídlo aj pití," říkal Joža. "Dyž půjdem od domu k domu a pěkně poprosíme, všady nám neco dejú. Tu masíčko, nebo aspoň koláčka. Všecko se dá upotřebit." Předě mnú začaly tancovat stehna kačení, husí aj šmetrdóle. Ráno sme vyrazili. Cestú sme se domluvili, že každěj půjde po jednej straně ulice a až to projdem dáme to na hromadu a poctivo se rozdělíme.

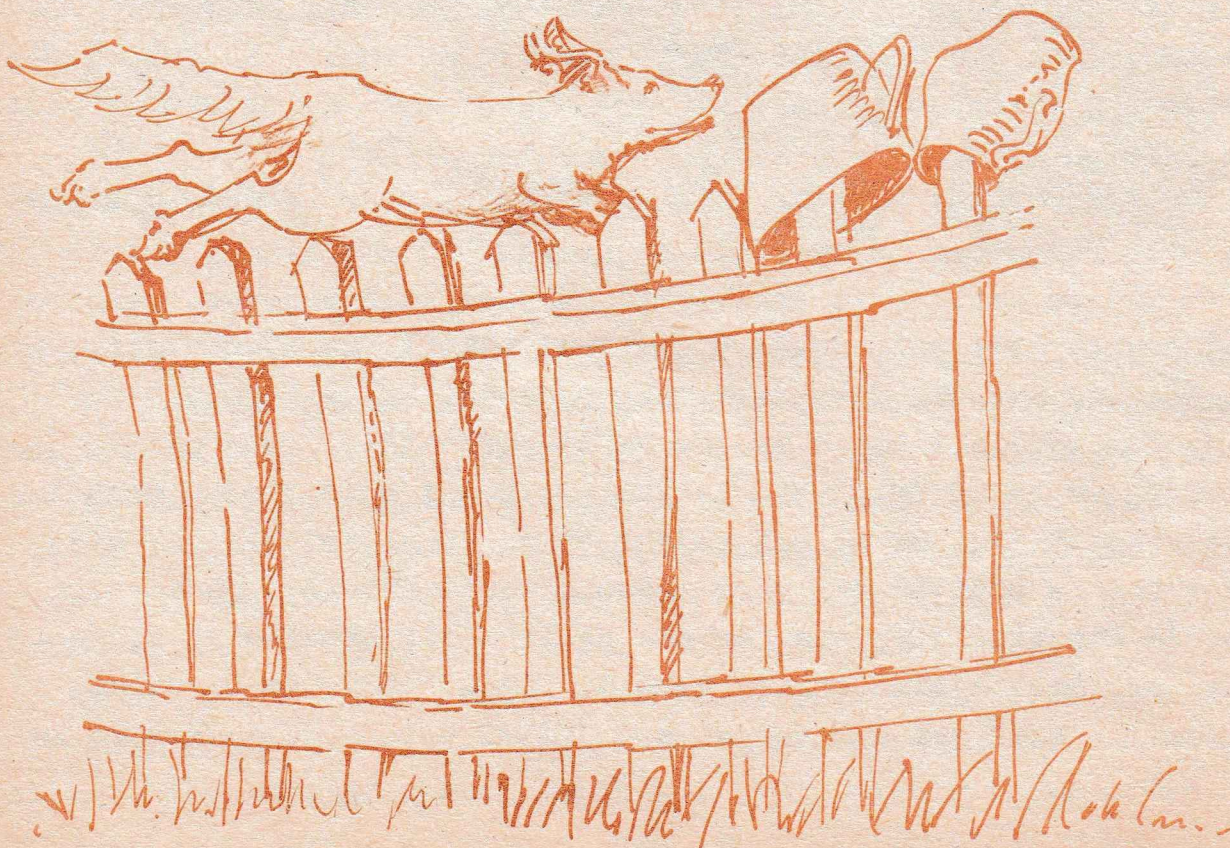
Začali sme v tej bohatší ulici a radost padala na naše hlavy. Kapce byly plný, tož se to cpalo za košilu. Už sme byli v prostředku, když tu kde se vzal tu se vzal proti nám šel kulhavej pes. Zdálo se, že ani nevidí, ale před Jožú se zastavil, chvílu na něho hleděl, potom zakňučel, vyrazil jak blesk, šup přes plot a byl přeč.

My sme dodělali ulicu a Joža se mě ptá: "Viděls teho psa?" "No, viděl, a co má byt." "Viděls jak přeskočil s tú chromú nohú ten vysokej plot?" "Ani se ho neštrejchl." "Ten musel mět strach, ale z čeho?" "Až se podíváš negdy do zrcadla toš pochopíš," já na to, ale nevím cos viděl ty, ale ten pes se štrejchl břuchem aj ocasem." "Tož to né, nebo špatně vidíš, nebo ci cigán." "Já, že su cigán, ty prašivče?" A hned jak sem dořekl sem Jožovi dal po hubě enom se za-

kymácel. Nebyl by to vrstevník dyby mně ju nevrátil a už sme se váleli v prachu ulice. Až sme nemohli, sedíme zaprášení, špinaví, okolo nás rozmačkaný koláče a rozválený kúsky masa. Nebylo to k ničemu. Oprášili sme se, podali ruky a najeli do druhej ulice. Tam už to tak slavný nebylo. Bylo po obědě, starší ženský šli pod máju zasednút místo, mladší s děčkama ke kolotočom a chlapi do hospody nebo do skle-
pů. Když sme se na konci ulice zešli Joža povídá: "Osli sme, co do toho esli se pes dotkl nebo nedotkl." "Svatá pravda, co može záležet, či se dotkl nebo nedotkl, jak říkám já." "Ty nedáš pokoj ty prašivče?" Jak sme byli špinaví, tak sme byli nervózní. Neudržel sem se. Zlost negde musela vyjet ven. Facka pleskla jak dyž lopatú práskneš do vody, hned ju měl červenú jak muškátovej květ a všecko začalo znova. Enom až sme skončili, to co v prachu leželo sme pěkně sbírali, oprašovali, aby sme se aspoň trochu najedli po cestě dom. Hody pro nás skončily a jak sme se tenkrát mohli mít. Škoda, přeškoda.

Tož tak říkám aj včíl. Enom pozor na kulhavýho psa.

ZDENĚK POHL

O rakvické tragédii na Nových Mlýnech

V letošním roce je tomu 55 let, co došlo na Nových Mlýnech k velké tragédii rakvických dětí. Tato tragédie je zapsána v prvním svazku naší rakvické kroniky. Tato kronika je uložena v okresním archivu v Mikulově. Jelikož mladší lidé znají tuto tragédii jen ze stručného vyprávění, uvádím popis této události tak, jak je zapsána v rakvické kronice.

Rakvické školní děti chtěly užít za odměnu po celoročním vy-
sedávání ve školních lavicích pěkného dne a po dohodě se svými učitel-
teli se rozhodly pro školní výlet na Palavské kopce. Brzo ráno
26. května nasedly na vozy a se zpěvem a smíchem dostaly se až k No-
vým Mlýnům k převozu přes řeku Dyji. Děti bylo 106 a vedl je správ-
ce školy Bohumil Horňanský, učitel Jindřich Novotný a učitelka
Zdeňka Žáková. První vozy i s dětmi se převezly, ale třetí čekala
katastrofa. Následkem přetížení - na pramici bylo 54 dětí a pár
koní s povozem - a nestejně zatížená stará dřevějící pramice
se převrátila a smetla všechny do studených vln hodně rozvodněné
řeky i s koňmi a jejich čeledínem. Ty děti, které se držely lana a
pak ty, které zachránil obětavý čeledín Stanislav Holešinský, se
zachránily, však většina z nich v počtu jednatřiceti i čeledín
František Belech i s koňmi našli ve vlnách řeky Dyje společnou
smrt. A zrádná řeka plynula klidně dál.

Když se tato strašná zpráva asi za jednu a čtvrt hodiny donesla do Rakvic, nastal takový zmatek a nařikání, že plakal kdekdo. Kdo byl doma, hned se tam rozjel, aby na vlastní oči viděl, zda to není jeho dítě, které snad ještě zachránili. Všechna pomoc, která se tam v tom zmatku dostavila, byla marná, teprve odpoledne byli s velikou námahou oba koně, jejich čeledín a žák 5 třídy Emil Švarc vytaženi z vody. Na druhý den bylo vytaženo 7 mrtvol a postupně každý den další, až do týdne jich bylo vytaženo 31, 9 chlapců a 22 děvčátek. Hledání utonulých se zúčastnilo hasičstvo, četníci, domácí a okolní obyvatelstvo a také ženíjní pluk vojska i s pontony z Kroměříže.

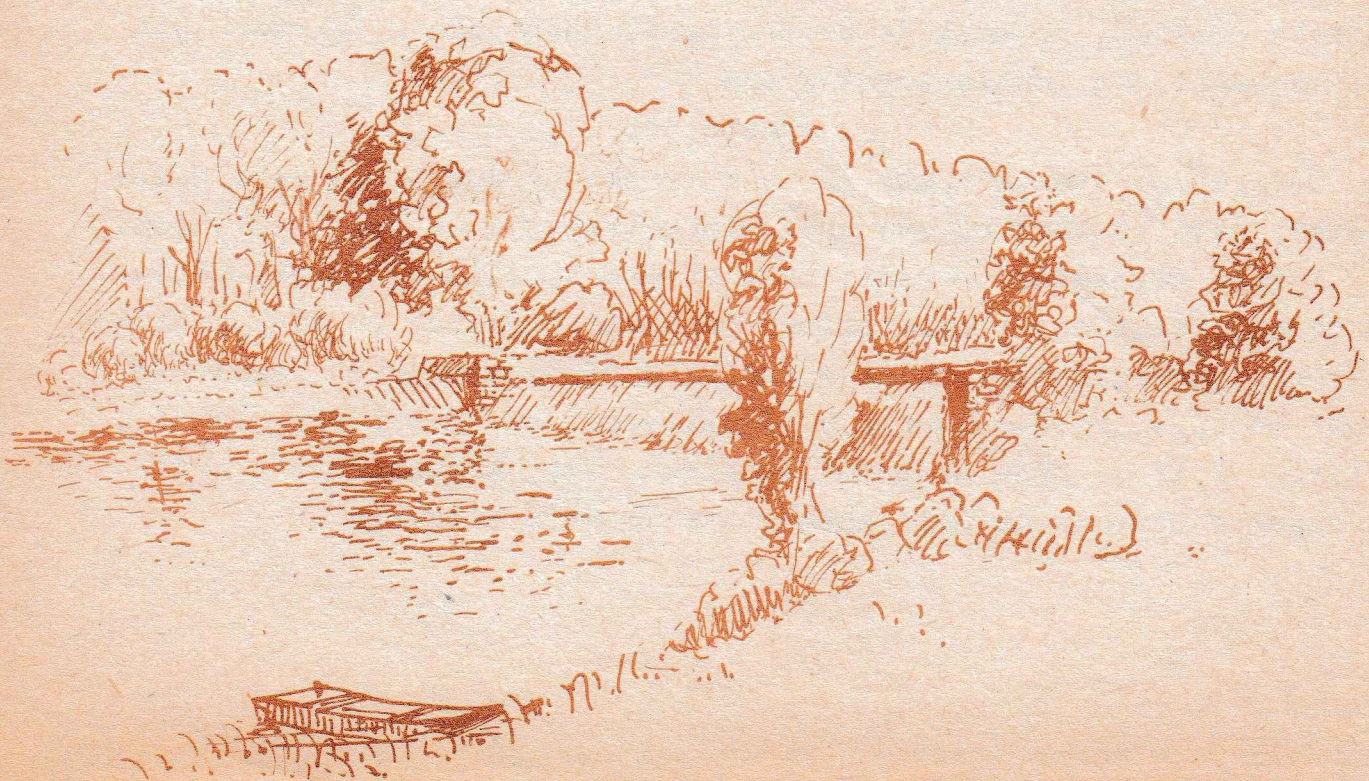
Na rakvickém hřbitově zatím připraveny hroby, vždy pro 4 - 6 dětí společně. Jen tři rodiny pochovaly své děti do společného hrobu. Pohřeb prvních dětí byl tak truchlivý a dojemný, že ani jedno oko nezůstalo suché. Konal se za účasti asi 5 000 lidí z celého okolí dne 28. května. Nad hroby učinili projevy z ministerstva školství rada Janiš, zemský a okresní inspektor, zástupci úřadů a také byly dovezeny věnce od ministra školství Frankeho a jiných. Již v poledne 26. května hlásilo rádio o neštěstí na Dyji a do večera věděl o tom již celý svět. Truchlila s námi celá republika a nejvíce školní děti, jak o tom svědčí 700 telegramů a soustrastných projevů, kterých se ze všech stran dostalo obecnímu úřadu, učitelskému sboru i jednotlivcům. Také sousední Rakousko poslalo soustrastný telegram a také jedna škola z Jugoslávie.

Toto zapsala rakvická kronikářka, dnes již zemřelá paní Františka Suchyňová. Záznam o této události v Památníku četnické stanice v Rakvicích nám umožňuje srovnat její citově podbarvený vypravěčský styl s úředním záznamem, usilujícím především o co největší přesnost vylíčení všech okolností tragické události. Jelikož i tento zápis je veřejnosti těžko dostupný je dále uvedeno celé jeho znění.

Žactvo 4., 5. A, a 6. B třídy smíšené obecní školy v Rakvicích podniklo dne 26. května 1936 školní výlet na nedaleké Palavské kopce. O 6.30 hodin ranní vyjelo 109 chlapců a dívek z Rakvic na 8 selekých povozech za doprovodu řídicího učitele Bohumila Hornanského, učitele Jindřicha Novotného a učitelky Zdeňky Žákové,

dále Anděly Hornánské a manželky vrchního strážmistra v.v. Boženy Lukešové z Rakvic.

Před 8.00 hod. ranní dorazila výprava k převozu na rece Tyje v Nových Mlýnech. Převáželo se zde pramicí rozměrů 12 x 3,5 metry a o hloubce 67 cm. Plavidlo se pohybovalo po napnutém ocelovém lanu. Tyje má v tomto místě šířku 46 m, průměrná hloubka vody 6 m a stav vody byl vlivem předchozích dešťů 1,5 m nad normálem. Převoz patří mlynáři Josefu Veverkovi v Nových Mlýnech a obsluhoval ho místní převozník 56 letý Leopold Šustr. Prvé dva povozy byly jednotlivě se svým osazenstvem 14 - 15 dětí, kočím a párem koní bez nehody přepraveny na druhý břeh. Při naložování třetího povozu se nahnulo na pramicí z nedočkavosti i mnoho dětí ze zadních povozů a pramicí přeplnily, aniž jim v tom bylo odpovědnými osobami, tj. převozníkem, a učiteli zabráněno. Celkem bylo na osudném prámu 52 dětí, 6 dospělých osob a vůz s párem koní. Záhy po odražení od břehu klesla záď pramice, kde bylo nakupeno nejvíce dětí, až k vodní hladině a když se plavidlo blížilo do středu řeky, počala se již dovnitř přelévati voda. Mezi dětmi nastal zmatek. Vody prudce přibývalo. V několika vteřinách se pramicí naplnila a pak uprostřed řeky se v jediném okamžiku potopila.

Dospělé osoby a 4 děti se závčas zachytily přívozního lana, po něm přeručkovaly na druhý břeh. Ostatních 48 dětí spadlo do vln a pouze 18 z nich bylo zachráněno, kdežto 31 dětí a čeledín František Belech i s koňmi utonuli. Mezi utonulými dětmi byl i desetiletý Vítězslav Hýbl, syn příslušníka místní stanice štábního strážmistra Jana Hýbla a desetiletá Ludmila Lukešová, dcera vrchního strážmistra Tomáše Lukeše, bytem v Rakvicích, která utonula před zrakem své matky.

Podle výsledku šetření bylo toto neštěstí zaviněno jednak špatným stavem pramice, vysokým stavem vody, přetížením a přitom hlavně nerovnoměrným zatížením pramice, kterážto okolnost byla znalci označena za hlavní příčinu neštěstí. Vinu na této hlavní příčině měli převozník a učitelé, kteří příčinu přetížení pramice dopustili.

Z dospělých osob při katastrofě přítomných vedl si nejstatečněji čeledín Stanislav Holešínský, jenž skočil do vody a zachránil 9 tonoucích dětí do ložky.

Zpráva o katastrofě vyvolala v Rakvicích nesmírné zděšení a paniku. K násilnostem a porušení pořádku a veřejné bezpečnosti však nedošlo, ač proti viníkům-zejména proti jmenovaným třem učitelům panovala silně nepřátelská nálada.

Převozník Leopold Šustr byl pro přečin proti bezpečnosti života zdejší stanicí dne 26. května 1936 zatčen a pod čís. zat. 3/26 dodán do vazby Krajského soudu trestního v Brně. Na mlynáře Josefa Veverku, majitele prevozu, na učitele Hornňanského, Novotného a Žakovou bylo učiněno udání pro tentýž trestný čin.

oooooooooooo

Doporučuji čtenářům, aby si tyto výpisy uchovali pro sebe a své potomky, jako památku na onu nešťastnou tragédii na Nových Mlýnech.

K této nešťastné tragédii bylo vydáno několik brožurek, většinou básní. Nejznámější byla sbírka "Moravští básníci rakvickýl. dětem" /Habřina, Mahen, Marcha, Elpl a Kožík/ a "Kytice poměnek rakvickým dětem" od ing. Arnošta Fuchse s perokresbami ak. malíře Františka Myslivce. Z písní byla nejznámější píseň "Vlny zrádné Dyje". Jeli-kož mladším občanům je málo známá, uvádím její slova :

- 24 -

Vlny zrádné Dyje

1. Teče voda teče
přes kameny hučí
/ kdo plakat neumí
bolest ho naučí /.

2. Na moravské Dyji
slunečko nesvíí
/ voda tam pohřbila
nejkrásnější kvítí /.

3. Na hřbitově leží
u rodné vesničky
/ na hrob jim padají
matčiny slzičky /.

4. Smutně hučí lesy
v dáli zvonek bije
/ vítr tise koupá
břehy zrádné Dyje /.

ooo 000 ooo

Píseň byla nahrána na gramofonové desce značky POLYDOR
čís. T 16125 - B a na desce je uvedeno : VLNY ZRÁDNÉ DYJE,
valčíková lidová píseň, hudba a slova Ant. Blahník a František
Poupě, hraje a zpívá, "Pražská ulice".
Notový zápis : provedel Pavel Konečný.

R. VAJBAR

DTĚW 1 hlas

"VLNY ZRÁDNÉ DYJE"

Teče - voda - teče - přes - kameny - hučí - kdo pla -

ka - neumí - bolest - ho naučí -

Tragická událost na řece Dyji se rozlétla do světa a měla mezinárodní ohlas, byla například i předmětem jednání a účasti s pozůstalými ve Vatikánu, o čemž svědčí dopis, který do Rakvic zaslal tehdejší poradce papeže A. Stork S.P., jehož opis na závěr jako epilóg uveřejňujeme.

V Římě 7. 6. 1936

Veledůstojný pane faráři,

PX! Jako rodák rakvický sledoval jsem v novinách zprávy o tom velkém neštěstí, které se přihodilo dítkám na výletě u Dyje. Mám velkou soustrast s rodiči a sourozenci utonulých dítek a když jsem v neděli byl mezi delegáty na velké audienci u sv. Otce, kterou uděloval zástupcům Katolické akce z 25 států, získal jsem pro tyto rodiče a tyto sourozence zvláštní požehnání sv. Otce, které tímto jim k útěše posílám.

Když sv. Otec po své velké latinské řeči chtěl nám udělovati své apoštolské požehnání, řekl nám, že toto požehnání nemá platit jenom nám, ale že chce současně uděliti zvláštní požehnání všem těm, pro které si je zvláště přejeme. Já jsem si je zvláště přál pro rodiče a sourozence utonulých dítek rakvických a tak se jim na Boží Hod svatodušní toho požehnání také dostalo. Kéž jim přinese hojnou útěchu a posilu z nebe !

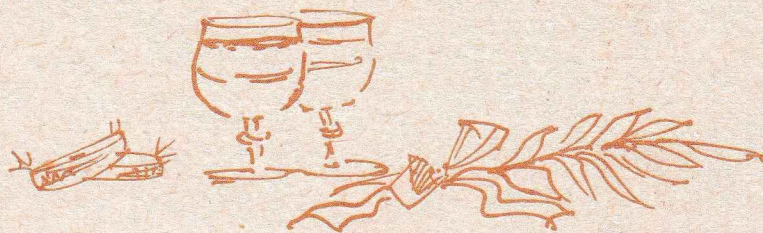
Byl bych hned v pondělí na to toto sdělil Vaší Důstojnosti, ale měl jsem v týdnu mimořádné práce, které mi psaní znemožnily. Raďte tedy prominouti, že to sděluji teprve dnes.

Se srdečným pozdravem a prosbou o memento za naši kolej
zůstávám

Rakvický zpravodaj
č. 2/1991.

Vaší Důstojnosti v Kristu Pánu
oddaný
Alois S t o r k S.P.
spirituál
ROMA (140)
COLLEGIO NEPOMUCENO
Via Concordia, I.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Sňatky

Vlastimil Krmíček	-	Irena Minaříková	(Přítluky-Břeclav)
Ing. Roman Jedlička	-	Renata Švarcová	(Šakvice-Rakvice)
Jan Bílek	-	Hana Švarcová	(Šakvice-Rakvice)
Karel Mareček	-	Martina Rozsypalová	(Brno-Rakvice)
Květoslav Střítecký	-	Lenka Moudrá	(Rakvice-Přítluky)
Ing. Pavel Gryc	-	Alice Hlavňovská	(Lednice-Rakvice)
Josef Pribila	-	Sylva Foukalová	(Podivín-Rakvice)
Pavel Juřena	-	Iveta Kolenáková	(Přítluky)
Jaroslav Bartolšic	-	Renata Rychlá	(Břeclav-Přítluky)
Radek Frýbert	-	Alena Bláhová	(Rakvice-Uh. Brod)

Všem přejeme pohodu šťastného manželství.

Narození

Denisa Loukotová	čp. 602
Monika Valičková	318
Zbyněk Pítka	597
Jana Střítecká	622

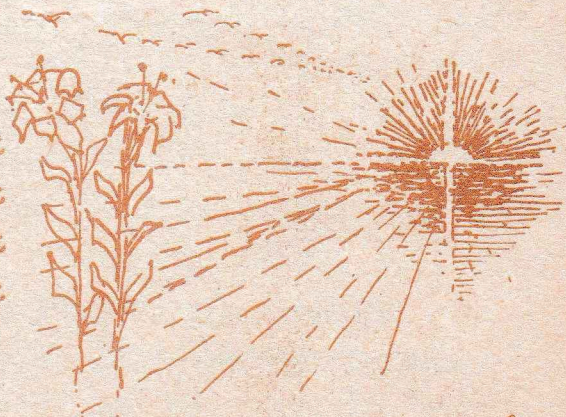

Rodičům přejeme, ať radost, štěstí, láska k lidem a mír provázejí jejich děti na celé cestě životem.

Zemřeli

Hochman František	ve věku 69 let
Konečná Marie	83 let
Kocmánková Barbora	84 let
Pešová Terezie	80 let

Věnujme vzpomínku zemřelým ...

Marie DARMOVZALOVÁ

Občanská demokratická strana

Tyto změny v politickém rozložení OF se musely zákonitě projevit i v naší obci. Na každém voliči nebo občanu, který s OF sympatizoval, bylo a je, zda mu některá orientace vyhovuje, či nikoliv. V Rakvicích je situace obdobná, jako ve většině obcí našeho okresu. Příznivci OH, pokud nějací jsou, se nezorganizovali natolik, aby mohlo OH vzniknout (nutná registrace stejně jako u všech pol. stran). Naproti tomu u nás vznikla velmi silná základna Občanské demokratické strany. Jejími členy jsou jak bývalí členové a přívrženci OF, tak občané dříve politicky pasivní. Jak silnou základnu místní sdružení ODS má svědčí mimo jiné i to, že má svého člana v obecní radě, poradním sboru předsedy oblastní rady ODS, tak člana oblastní rady. Protože jsme v podstatě jediným pokračovatelem OF v naší obci, cítíme se zavázáni pokračovat v plnění volebního programu OF z komunálních voleb v loňském roce. Jen pro osvěžení jsou to podpora soukromého podnikání, prosperita obce, ochrana životního prostředí atd. I když přechod k nově fungující společnosti není a nebude jednoduchý, věříme, že rady našich členů i přívrženců porostou. Proto také věříme v postupnou likvidaci mocenských a hospodářských mafií a tím vznik moderního státu a moderní společnosti.

Z programového prohlášení ODS :

"Usilujeme o společnost, v níž hlavními stavebními kameny jsou občan, rodina, obec a stát, a to právě v tomto pořadí. Zdrojem politické, ekonomické a morální iniciativy je svobodný občan. Smyslem našeho snažení je výsostná ochrana důstojnosti člověka a jeho nezadatelných práv".

Za místní sdružení ODS
MUDr. Neuvirt, předseda

Zpravodaj bude otiskovat m.j. také příspěvky politických a společenských uskupení v naší obci, do ústředí jsme obdrželi pouze od ODS, také sportovci chtějí informovat veřejnost až v příštím čísle.

Fozn. redakce.

Informace z hudební školy

Základní umělecká škola v Břeclavi, detašovaná třída v Rakvicích přijímá nové členy do pěveckých sborů Skřivánek a Zpěvanky. Děti i dospělí se mohou rovněž přihlásit do vyučování hry na akordeon. Ve školním roce 1991/1992 bude vyučování probíhat ve dnech pondělí, středa, pátek v budově horní ZŠ v Rakvicích. Na shledanou s Vámi se těší

Václav PEŠA, učitel ZUŠ
Herbenova 3
B ř e c l a v

Poněvadž Obecní úřad v Rakvicích má zájem o rozšíření výuky na hudební nástroje, sdělte prosím, o jaký hudební nástroj mají Vaše děti zájem.

Své požadavky hlase :

Bohumila MINAŘÍKOVÁ
Obecní úřad Rakvice

ooo 000 ooo

Rakvický Zpravodaj vydává obecní rada v Rakvicích.
Vychází čtvrtletně.
Grafická úprava Střelcová Dagmar, František Zach.
Tiskne OPS - provozovna Hustopeče u Brna
Cena 5,- Kčs.